

טָבַן. רַחֲמֵי וְנוֹקְמִין וכן שני מיני טובות יש בעינים, רחמים לישראל ונקמות

לשונאיהם ושניהם טובים לישראל.

גְּוֹנָא קְדָמָא, סוּמְקָא בְּגוּ סוּמְקָא פְּלִיל וְסָתִים פֶּל

סוּמְקִין, מְקַמִּיה לָא אֶתְחִיזוּן הגון הראשון של המקיף החיצון

שבעין הבא מהארת מוח הבינה, אדום שבאדומים כלומר אדום חזק מאוד עד שהוא כולל

כל מיני האדומים, וסותם ומבטל כל מיני אדום עד שכל מיני צבע האדום לא נחשבים לפניו

מגודל אדמימותו. **סוּחְרֵינִיה דִּיהוּא סוּמְקָא, אֶסְתֵּר חַד חוּטָא**

אוּפְכָא, וְאֶקִּיף לִיה סביב המקיף החיצון שהוא אדום דהיינו מבפנים בצד הפנימי

בין האדום לירוק, מקיף ומסבב חוט אחד שחור בינו לבין הירוק ומקיף אותו מבפנים כדי

שיכללו זה בזה, והטעם להיקף זה כי תלת הגוונים כלולים אחד בחברו, והנה הירוק הוא

באמצע והוא מעורב ומחובר עם השחור שבפנים ואדום שבחוץ אבל השחור והאדום רחוקים

זה מזה, ולכן סביב השחור מקיף חוט אדום וסביב האדום חוט שחור ועי"ז כל הגוונים

מחוברים זה לזה.

גְּוֹנָא תְּנִינָא, אוּפְכָא הגון השני מעיני ז"א שהוא הבת עין הוא שחור מאד

הבא מהארת הדעת. **פְּאֵבְנָא חַד דְּנַפִּיק מִתְּהוּמָא, חַד**

זְמַן לְאַלְף שָׁנִים, פִּימָא רַבָּא והוא כדוגמת אבן אחת שהיא שחורה מאד

שיש כאן בעולם היוצאת מהתהום פעם אחת לאלף שנים בים הגדול, וסדר יציאת האבן היא

על סדר זה. **וְכַד נָפִיק הָאִי אֲבָנָא, אֶתִּי רַגְשָׁא וְתַקְפָּא עַל**

יָמָא [109] וכאשר יוצאת זאת האבן מן התהום בא רעש גדול ומתחזק על הים. וְקָלְיָהּ דִּי־יָמָא, וְגַלְגְּלוּהִי אֶזְלִין, וְאַשְׁתַּמְעוּ לְנוּנָא רַבָּא, דִּיאֲקָרִי לְוִיתָן. וְנַפְיָךְ מִתְהוּמָא. וקול הים וגליו הולכים ונשמעים לדג גדול הנקרא לויתן, ומרוב יראתו מהגלים יוצא הלויתן והולך למקום אחר ויוצא מן התהום וְהָאִי אֲבָנָא מִתְגַּלְגְּלָא בְּתוֹקְפָא דִּי־יָמָא, וְנַפְיָךְ לְבַר וזאת האבן ע"י אותו הרעש והגלים של חוזק הים, מתגלגלת עד שיוצאת מחוץ לים. וְהָיָא אוֹפְכָא, דְּכָל אוֹכְמִין סְתִימִין קַמִּיהּ (ס"א וְהָא אוֹקְמוּהָ דְּכָל אוֹרְחִין סְתִימִין קַמָּה) ואבן זו היא שחורה מאד עד שכל הצבעים השחורים בטלים בערכה. וְכֵן הִיא אוֹפְכוֹתָא דִּיעִנָּא וכך הוא השחור שבבת עין דז"א, אוֹפְכָא דְּכָלִּיל וְסִתִּים פֶּל שְׂאֵר אוֹפְכִין וצבע בת עין של ז"א הוא שחור עד כדי כך שכולל

אור הרשב"י

שהעתיק דברי הרב הנז"ל יעו"ש. וידוע שאבן המרגדי היא הנקראת נופך, כמו שתרגם אונקלוס אומרגדין (שמות כ"ח. י"ח). והנופך היא שחורה מאוד, כי משום הכי נקראת נופך, שהוא מלשון ותשם בנפך עיניה (מלכים ב' ט' ל'). וקאמר, כי כאשר האבן הזאת יוצאת מהתהום, סדר יציאתה כך הוא. בתחילה יבוא רעש גדול ויתחזק על הים, וקול גלי הים מרוב חזקתם הולכים ונשמעים עד לויתן, ומרוב יראתו מהגלים יוצא מהתהום למקום אחר. ועל ידי אותו הרעש וגלי הים החזקים, מזיזים את האבן ממקום למקום, עד שמקיא אותה הים ליבשה. וזאת האבן היא שחורה מאוד עד שכל שאר האוכמין בטלין בערכה.

[109] ויתכן שזאת האבן היא אבן המְרַגְדִי, שהובאה בספר "שער השמים" לרבי גרשום בן רבי שלמה ז"ל, שכתב שם במאמר ב' סוף שער ג', וז"ל: "אבן הספיר, חומר שלה הוא מין טל ומטר שיעמדו בנסיקת הסלעים וההרים זמן ארוך, וחום השמש מבשלם לרוב הימים, ומתחברים חלקיהם, ומתקשה בחיבור מדובק מאוד. ומקצת חכמים אומרים, כי כן הוא בריאת המרגדי, ולא יושלמו הווייתם ובישולם, אלא עד אלף שנים". עכ"ל. ואעפ"י שהרב אמר שהאבן הזאת היא בהרים ולא בימים, אפשר דכוונתו היא על הספיר ולא על אבן המרגדי. ועי' עוד להרב מדרש תלפיות במערכת האבן

וסותם ומבטל כל שאר הגוונים השחורים. **וְסוֹחֲרֵינֶיהָ דִּהְיוּתָ אֹפְקָא,**
אֶסְחָר תֶּד חוּטָא סוּפְקָא, (ס"א לְסֵטֶר תֶּד) **וְאַקִּיף לְהָהוּא**
אֹפְקָא וסביב של אותו בת עין דז"א שהיא השחור, מקיף חוט אחד אדום ומקיף את

אותו השחור של העין, ואז מתחבר השחור והאדום יחד.

גְּוֹנָא תְּלִיתָאָה. יְרוּקָא דִּירוּקִי, דְּכָלִּיל וְסָתִים כָּל
יְרוּקִין גוון השלישי שבעין שהוא המקיף האמצעי הבא מהארת החכמה,

הוא ירוק שבירוקים שכולל וסותם בתוכו כל גווני הירוקים. **וּבְסוֹחֲרֵינֶיהָ דִּהְיוּתָ**
יְרוּקָא, אֶסְחָרוּ תִרִין חוּטִין ומסביב הגוון הירוק שהוא המקיף האמצעי
מקיפים שני חוטים, והם **חוּטָא סוּפְקָא לְסֵטֶר תֶּד** חוט אדום אחד לצד
הפנימי שעל עיגול הירוק. **וְתֶד חוּטָא אֹפְקָא לְסֵטֶר תֶּד. וְאַקִּיפִין**
לְהָהוּא יְרוּקָא וחוט אחד שחור לצד החיצון והם מקיפים את אותו גוון הירוק, ואז
נהיה התכללות תרין הגוונים היוצאים מתרין עטרין דדעת.

ג' גווני עיני ז"א מתבשמים ונמתקים ונעשים חיוורא ע"י העין
של א"א

וְכֵד אֶסְתַּחַר (נ"א אֶתְגַּלִּי) **תְּוֹרָא, וְאַסְתַּחַרִּי עֵינָא** וכאשר יסתובב
אור הלבן הראשון החיצון של העין דא"א שכולל בתוכו כל חיוורין, כדי להאיר
בעיני ז"א ונרחצות עיניו ומתבסמים הדינים, **כָּל אֵינֻן גְּוֹנִין לָא**
מִשְׁתַּבְּחִין, וּמִשְׁתַּקְּעִין לְתַתָּא כל אותם ג' גוונים דז"א שהם אדום ירוק
שחור לא נמצאים עוד, כי הם נשקעים ונכנסים בפנימיות עינא דז"א ולא נראים מבחוץ

(סוּמְקָא יְרוּקָא אוּפְמָא). לֹא אֶתְחַזֵּי בַר הַהוּא חַוּרָא, דְּנַהִיר
 מַעְתִּיק יוֹמִין ולא נראה בעיני ז"א רק אותו גוון לבן המאיר מעיני א"א. וְנַהִירִין
 מִנִּיהַ פֶּלְ אֵינּוֹן דְּלִתְתָא ומאירים ממנו כל אותן שלוש כתות של מלאכים,
 שיצאו מג' גווני עיני ז"א והם מתמתקים. (נ"א הוא).

וְלִית גּוּוּנָא אֶתְחַזֵּיָא, בַר הַהוּא חַוּרָא בְּלַחֲדוּי וְאִין שוּם
 גוון מגווני עיני דז"א נראים, חוץ מאותו גוון הלבן לבדו. וְבִגְזִין כְּדִּ
 אֶסְתַּלְקוּ פֶּל מְאִרְיָהוּן דְּסוּמְקָא וְאוּפְמָא, דְּאֵינּוֹן תְּאוּמִין
 בְּחֲדָא ומכיון שכל הגוונים מתהפכים ללבן, נסתלקו ממשלות המלאכים שבע במספר,
 שיצאו מגוון האדום והשחור וגם המלאכים שיצאו מהירוק שאינו קשה כל כך, שהם תאומים
 יחדיו כי עתה כולם נהפכו וכל המלאכים הם כתאומים שפועלים רק מצד הרחמים והחסדים
 ולא מצד הדין. הָדָא הוּא דְּכְתִיב (שיר השירים ד) שְׁנִידִי הֵם הַמְּלָאכִים
 שְׁנַהֲפְכוּ לְרַחֲמִים בְּעֵדְר הַקְּצוּבֹת שג' גווני עיני דז"א נהפכו ללבן, בזמן שְׁעָלוּ
 מִן הַרְחֵצָה שְׁפָלָם מִתְּאִימוֹת. מָאִי מִן הַרְחֵצָה וְשׁוֹאֵל, מֵאִיזָה
 רַחֲמֵיזָה עָלוּ. מִהֵהוּא אֶסְחֹתָא דְּעֵינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה וְאוֹמֵר,
 מִרְחִיצַת הַעֵין דֵּא"א עֵין קְדוּשָׁה וְעֵלְיוֹנָה שְׁהֵאִירָה בְּעֵינֵי ז"א. שְׁפָלָם מִתְּאִימוֹת
 שְׁכַל הַמְּלָאכִים וְגוּוּנֵי דְּעֵינָא תּוֹאֲמִים בְּצַבְעָם ע"י הַרְחֵצָה. מִתְּעַרְבֵן דָּא בְּדָא,
 וְאֶתְדַבְּקֵן דָּא בְּדָא וּמִתְעַרְבִים זֶה בִּזְה וּמִתְדַבְּקִים זֶה בִּזְה, עַד שְׁנַעֲשֵׂה הַעֲנָף כְּמוֹ
 הַשּׁוֹרֵשׁ שְׁנַהֲפְכוּ כֹּלָם לְלַבָּן וְאִין בְּהֵם גּוּוּנִים אַחֲרִים, כִּי עֵתָה כֹּלָם פּוֹעֲלִים רַק בְּמִדַּת
 הַרַחֲמִים. וְיִמָּה דְּאָמַר שְׁנִידִי בְּעֵדְר הַקְּצוּבֹת, וְאֶתְ אֶמְרַתְּ